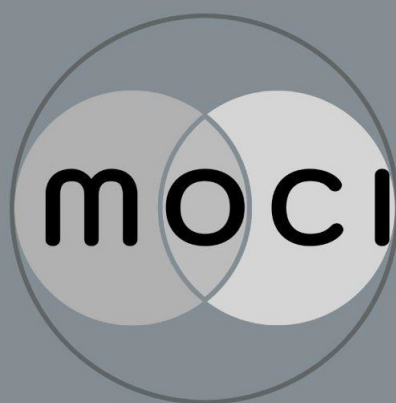
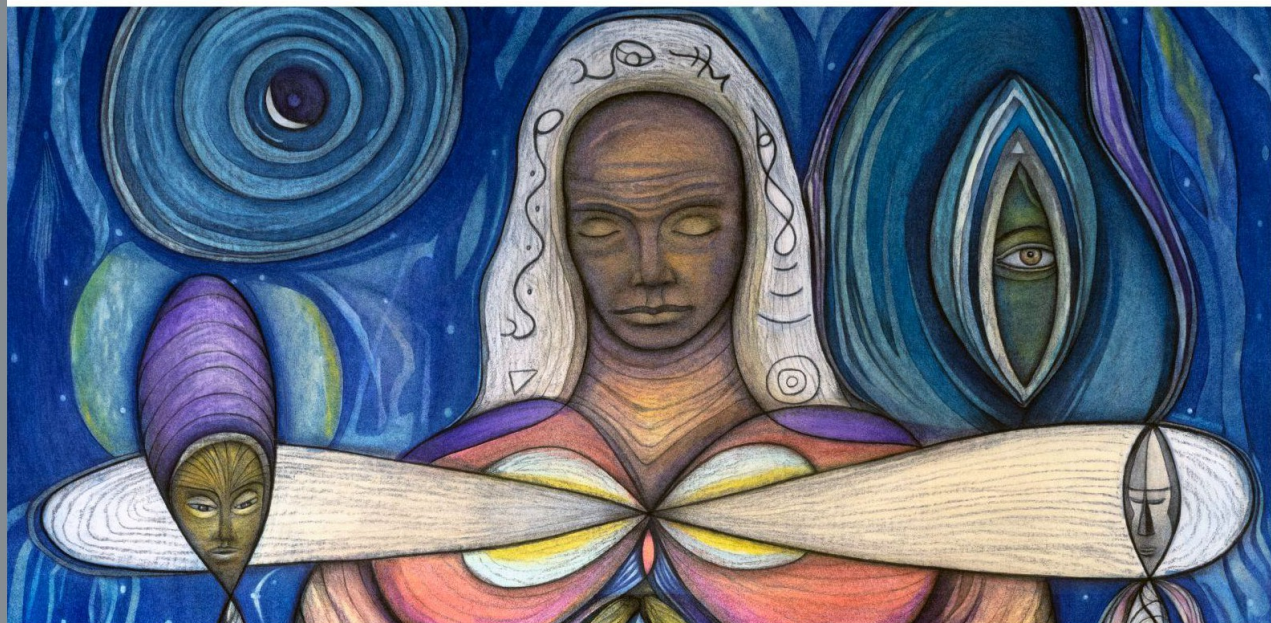

Cesta k Sitaře

By James Mahu | E2 : S2

MOCI.life

Cesta k Sitaře

S2 : E2

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „Journey to Sitara“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

Cesta k Sitaře

S2 : E2

Pro návštěvnici nebyla cesta jednoduchá. Seděla vzadu na velbloudovi, zhruba deset stop nad pouštním dnem a s každým krokem, který velbloud udělal, téměř ztratila rovnováhu; zvláště, když kráčeli vzhůru na dunu. Byl časný večer. Jejimi hostiteli byli dvě ženy a jeden muž, kteří ji doprovázeli na místo, kde žila jejich úctyhodná učitelka – starší žena jako byla ona sama.

Cestovali jen v noci, aby měli komfort. Na poušti se mezi 2. a 6. hodinou ranní ochlazovalo na svěží teplotu, pokud nebyl vítr. Pokud vítr byl, tak chlad překvapivě pronikal až do morku kostí. Mezi 8. hodinou ranní a 8. hodinou večerní nebylo dobré v poušti cestovat ani pro velbloudy, natož pro lidi. Pouze v době přechodu mezi dnem a nocí byly teploty příjemné.

Doba mezi 9. hodinou večer a půlnocí, byl jejich oblíbený čas na cestování, přinejmenším když obloha byla bezmračná. Když vyšly na obloze hvězdy, bylo i dobře vidět, zvláště když byl měsíc v polovičním úplňku. A hvězdy plnily úlohu navigačních znamení pro oči pouštních nomádů.

Muž zastavil svého velblouda a zvedl paži v 90stupňovém úhlu. „Slyšeli jste to?“

Druzí dva velbloudi se také zastavili a poslouchali. Bylo slyšet vzdálené sténání, jako kdyby nějaké zvíře trpělo.

„Co myslíte, že to je?“ zeptala se jedna z žen.

„Je to horská lvice¹,“ nabídl muž. „Nebo snad koza...“

„To by musela být velmi velká koza,“ řekla žena tlumeným hlasem a pod jejími slovy se ozval jemný smích.

„Myslím, že je to hned tam za tou dunou,“ ukázal na svou levou stranu. Jeho velbloud si klekl a muž sestoupil. Vzal svoji pušku a šel k vrcholu duny, na kterou právě ukázal. „Půjdu se tam podívat.“

Obloha měla překrásnou fialovo-modrou barvu. Galaxie hvězd už otiskovaly své tváře na zem.

„Chtěla bych jít také,“ řekla návštěvnice.

1 V originálu: *mountain lion* – horský lev či lvice; také však: *puma*, *panter*

„Může to být nebezpečné,“ odpověděla její hostitelka. „Zůstaň tady s námi. Uvidíme, co on objeví. Jestli je to horská lvice, tak jí nedávejme příležitost k útoku. Ta na velbloudy nezaútočí, tady jsme v bezpečí.“

Návštěvnice se ladně sesunula z boku velblouda a tiše přistála na měkkém písku. „Jsem mnohem více zvědavější, než poddajnější. Omlouvám se.“ Návštěvnice kráčela ve směru za mužem. V tom okamžiku sesedly z velbloudů i ty dvě ženy a následovaly návštěvnici. „Počkej na nás!“

Návštěvnice zpomalila, ale pokračovala dál směrem k muži.

Sténání se stalo zřetelně hlasitější a znervózňovalo je tím více, čím více se blížili k vrcholu písečné duny. Byl to truchlivý zvuk a v rozlehlé poušti s nekonečnem nad hlavou byla jeho truchlivost zesílena.

Když muž dosáhl vrcholu duny, dával znamení ženám, aby šly k němu. Když dorazily, ukázal na nejnižší místo mezi dvěma písečnými dunami, kde bylo skalnaté čelo jedné z dun. Tam na vyhloubeném místě poblíž nejvyššího místa skály byla horská lvice.

„Musí být zraněná,“ řekl muž. „Vypadá, že hodně trpí.“

„Trpí odsud,“ návštěvnice si ukázala na hrud', „není to bolest těla.“

„No, ať už je to cokoliv, měli bychom se tomuto místu vyhnout. Jestli ta horská lvice trpí podvýživou, mohla by nás vnímat jako polévku. Pojd'me raději zpátky na naše velbloudy.“

Když se otočili, povšimli si, že návštěvnice už s nimi není. „Kam šla?“ zeptala se jedna z žen.

„Tam je!“ řekl muž a ukazoval na návštěvnici, která kráčela směrem k horské lvici. „To není bezpečné,“ zakřičel muž a pak zašeptal. „Jestli chceš zůstat na živu, pojd' hned zpátky! Já s tou puškou nejsem moc zručný... zvlášť ne v noci, z takového úhlu a s běhající hladovou lvicí.“

Návštěvnice otočila hlavu, ale kráčela dál. „Víc se zajímám o učení, než o útěk. A toto,“ ukázala na horskou lvici, „je má další lekce.“

Když návštěvnice přišla blíže k horské lvici, zvedla paže a otevřela dlaně, aby ukázala, že jsou prázdné. Horská lvice se pohnula a sledovala přicházející návštěvnici. Její nářek se utišil do ticha noci.

Návštěvnice se zastavila, posadila se na písek a dívala se na horskou lvici. Pak k ní promluvila a oslovila ji, jako kdyby byly přítelkyně. „Proč nařikáš?“

„Potřebuji pozornost... myslím,“ řekla horská lvice.

„A proč?“ zeptala se návštěvnice.

„Myslím... že se nudím.“

„A proč se nudíš?“

„Protože můj druh odešel.“

„A proč to udělal?“

„Opustil mě a já teď nevím, jestli ho zabili, nebo jestli je zraněný, nebo se ztratil, nebo si prostě našel novou družku. Nevím, co z toho a to mi způsobuje zármutek... proto naříkám.“

„Jak dlouho už svého druha postrádáš?“

„Nevím. Už je to dlouho.“

„Máš pocit, že už jsi dokončila svůj zármutek?“

„Ne. Jak bych mohla? Nemám konečnou odpověď ohledně jeho stavu.“

„Některé věci prostě musíš ponechat jako tajemství.“

„Proč?“

„My jsme mnoha věcmi, stejně jako jedinou identitou – ve tvém případě horskou lvicí v poušti.“

„Hladovou osamělou lvicí,“ řekla horská lvice.

Návštěvnice se usmála, ale zůstala potichu.

„Uvědomuji si, že jsem více než jen lvicí. Vím, že jsem součástí Přírody.“

„Tedy chápeš, jak se Příroda přizpůsobuje a kráčí vpřed,“ řekla návštěvnice.

„Ano...“

„Tedy už ses naučila lekci zármutku. Proč nezkusíš další lekci?“

Horská lvice vzdychla a potom zamručela. „Novou lekci – nejsem přece dítě.“

„Nelišíš se ode mě. Ty nejsi dítě, dospělý, lvice, žena – nejsi ničím z toho a ty to víš. A já to vím také. Takže přišel čas pohnout se dál. Dovolit si procházet novými zkušenostmi a projevy. Těmito věcmi uctíš život v sobě a všechno kolem sebe, včetně Přírody. Když zůstaneš trčet na jedné lekci, jednoduše protáhneš čas a hranice této lekce. Je to volba. Vždycky je to volba.“

„Když nejsem lvicí, tak kým tedy jsem?“ zeptala se horská lvice.

„Ty jsi námi, stejně jako my jsme tebou.“

„Kdo je to *my*?“

„Příroda.“

„Takže Příroda je mnou a já jsem Přírodou? Toto říkáš?“

„Jsi obojím. *Já* část tebe je *tebou*. *My* část tebe je *námi*. A my jsme všechno. Všechno je Příroda. Příroda je obsažena v *nepoznatelném*, což je jediný správný název, který ji definuje.“

„Ale i když s tebou budu souhlasit, stále jsem lvíce bez druhu a to poznání, o kterém právě mluvíš... to na tom nic nezmění... obzvláště ne mou náladu.“

Návštěvnice začala něco říkat a pak se zastavila a zvedla ukazováček. „To není o tom, jestli to změní tvou realitu. To je o tom, jestli ty se rozhodneš svou realitu změnit. Vždy je to tvá volba. Já ti to jen připomínám. Někdy je jednodušší pohnout se dál, když se na život díváš jako na učení *pro jednoho a pro všechny*, a nikoliv jako na nějaký hořký osud nebo trestající ztrátu, která potkala tebe – jen tebe.“

„Proč? Jaký v tom bude rozdíl?“

Návštěvnice se na chvíli odmlčela, ale ukazováček měla zvednutý, jako by ukazoval na nějaký nebeský objekt, zcela nezávislý na jejích myšlenkách. „Protože se vtělujeme do jakékoliv formy za účelem, abychom se učili. A to učení je vždy nové, nikdy se nejedná o opakování. Opakování znamená *zvládnutí* vzoru, zatímco učení je umění týkající se *evoluce* rozsahu tvé reality – což je něco odlišného od *zvládnutí*. *Vzory* zapojují paměť v mozku a těle. *Učení* zapojuje imaginaci a intuici – mysl a srdce – které prožívají změny tak, jako by se jednalo o jediné vědomí, zasazené do této časoprostorové reality za účelem, aby se *učilo a zářilo*.“

„Umístíš-li sama sebe do klece osudu nebo trestu, pak je rozsah toho, čím jsi, omezen touto klecí. Je to právě toto umenšení, které ti způsobuje utrpení a ztrátu naděje. Není to tak?“

„To je asi toho součástí,“ odpověděla horská lvíce. „To, co cítím, je ztráta druhu, který byl mojí druhou polovinou. A žádné množství učení nemůže vymazat tento pocit prázdnoty... ten dutý prostor, který cítím v sobě.“

„Tak ho nemaž. Pocti ho posunem k dalším lekcím. Jsi zde, taková jaká jsi; a Příroda je zde, taková, jaká je. A ty se od Přírody můžeš buď odvrátit při vzpomínce na tu ztrátu; nebo ji můžeš

obejmout v procesu *učení se evoluci* ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. Ty nemůžeš dělat obojí zároveň. Když ji obejměš, ona obejmě tebe.“

„Jak?“

„Povede tě k další lekci. Pomalu zaplní ten prázdný prostor novým zážitkem a novou zkušeností.“

„A co když žádnou další lekci nechci?“

„Tak se odvracíš.“

„To je má volba?“

„Ano.“ Přikývla návštěvnice.

„Buď žiješ v kleci, kterou sis sama vytvořila, nebo se posouváš k další lekci. To nové, které tě očekává, je tu proto, aby vyplnilo tuto prázdnotu. Jediné, co to potřebuje, je časoprostor a naše ochota postoupit vpřed – ven z té prázdnoty; obejmout Přírodu takovou, jaká je a umožnit její magii, aby se odhalila v našem životě s matematickou precizností.“

„To znamená dát jí svolení?“ zeptala se horská lvice.

„Možná ne svolení, ale spíše jí nabídnout partnerství.“

„Jak bych mohla být partnerem něčeho, co je *Vším*? Jak by mohlo na mém mizerném malém životě záležet nějaké věci, která je *Vším*? Copak to dává nějaký smysl?“

Buď se ruka návštěvnice unavila, nebo ten nebeský objekt zmizel, ale její paže klesla dolů v náhlém gestu a přistála v jejím klíně a plácla o druhou ruku.

„Komplexnost Přírody je pro naše smysly a intelekt nezměrná,“ řekla. „Dokonce ani naše představivost a intuitivní vjem nejsou schopny ji pochopit. A my rádi projektujeme naše vlastnosti na Přírodu a pak věříme, že ona je jako my – zatímco není. A přitom je Příroda závislá na nás všech. To tvoří její komplexnost a to je důvod, proč je ve všech dimenzích nekonečná.“

„Jak to odpovídá na mou otázku?“ zeptala se horská lvice.

Návštěvnice se postavila na nohy. „Na tvou otázku už jsem odpověděla. Ty se musíš rozhodnout, jaká ta odpověď byla.“

S tím se otočila a začala odcházet.

„Počkej... počkej... počkej.“ Lvice se postavila na nohy. „Kam jdeš? Ty jsi první člověk, který se mnou mluví. Chci abys zůstala.“

Ale návštěvnice šla zpět ke svým hostitelům. Lvice slezla dolů ze skalního výběžku, skočila do pouštního písku a utíkala k návštěvníci. Muž namířil svou nabitou pušku na lvici, ale návštěvnice zvedla svou paži. „Nestřílej!“

Pak se otočila čelem ke lvici, která se najednou zastavila a přecházela ze strany na stranu a občas se podívala na návštěvníci. „Ty jsi přišla a teď mě zas opouštíš,“ řekla horská lvice. „Dokonce i poté, co jsem ti řekla, že mám v sobě tu prázdnotu. Jsi krutá, že to děláš; copak to nevidíš?“

„Já jsem byla tvou další lekcí a ty mou. Já jsem svou lekcí dokončila. Jestli ty ne, tak to je tvá volba. Ale neříkej, že jsem krutá, kvůli tomu, že jdu dál. Já ti přeju všechno dobré. Mám na tebe jen dobré myšlenky. Přeji ti nového přítele. Co je na tom krutého?“

Horská lvice dál přecházela sem a tam. „Máš přítele, který má na mě namířenou pušku.“

Návštěvnice se otočila na muže. „Prosím, moc tě prosím, dej tu pušku dolů, hned.“ Řekla jemným, avšak rezolutním hlasem.

Mužova paže pomalu klesla a puška s ní.

Návštěvnice se otočila ke lvici. „Já neřídím mé přátele, ale vidíš, že jsem ti naslouchala.“

Horská lvice přestala se svým chozením a posadila se na zadní. „Chceš vědět, co mě opravdu trápí? Co je namířeným, odsuzujícím prstem na mě, v každém mém dechu?“

„Co?“ zeptala se návštěvnice.

„Že jsem mému druhovi neřekla nic o tom, jak se opravdu cítím.“

Návštěvnice zůstala potichu, posadila se a sledovala lvici.

„Řekla jsem mu, že ho miluji. Řekla jsem mu, že je středem mého života. Řekla jsem mu, že je mým nejdražším přítelem. Ale nikdy jsem mu neřekla, jak se opravdu cítím. Že se bojím té prázdnoty, která by vznikla jeho ztrátou. Že smrt a její průběh – jeho nebo má vlastní – by naplnila můj život tak živě, že se bojím jen toho. Že to by se stalo souhrnem mých strachů. A když se to pak opravdu stalo, že mě opustil, teprve pak jsem si uvědomila, že toto jsem mu neřekla.“

„Možná přikládáš slovům příliš velký důraz,“ řekla návštěvnice tiše.

„Slovům?“

„On ví, jak se cítíš,“ řekla návštěvnice. „On to také cítí. Cítí to všechnen život v časoprostoru, protože časoprostor je tím, co nás dělí od toho, čím opravdu jsme – a my to instinktivně víme. Časoprostor nás rozděluje na malé kousky a my pak putujeme životem jako ten malý kousek, nikoliv jako celek. A ten kousek se jeví jako dočasný. Možná to je něco, čeho jsme si jako děti nevšimli, ale v určitém bodě našich životů si uvědomíme svou smrtelnost – a od toho okamžiku dále už to jen narůstá.“

„V jakémkoliv vztahu, v němž nalézáme útěchu, víme, že časoprostor nakonec zasáhne a přinutí nás vztah ukončit. Toto ukončení je naším strachem. To, co ti říkám, je, že toto ukončení může být buď klecí, která tě vězní, nebo odrazovým můstkem k novým zázrakům.“

Horská lvice se podívala návštěvnici poprvé z očí do očí. „Možná máš pravdu. Budu o tom přemýšlet a procítím si, co z toho je pro mě užitečné.“

Návštěvnice se postavila. „My už teď musíme jít. Bylo mi potěšením tě poznat. Možná se spolu na našich cestách setkáme ještě později.“

Horská lvice se také postavila. „Kam jdeš? Třeba bych mohla jít s tebou...“

Návštěvnice se otočila ke svým hostitelům, kteří byli naprosto v úžasu z toho, jak ona je klidná vedle zvířete, které by ji mohlo během vteřiny zabít. „Tam, kam jdeme, tě budou lovit.“

„Tady jsem taky lovená.“

„Ty jíš jídlo, které my pěstujeme, abychom nakrmili sebe. Vnímáme tě jako soupeře a nikoliv jako důležitou součást Přírody.“

„Chápu to, ale je to způsob, jak my přežíváme. My žijeme v těžkém světě, kde musíme být podnikaví a chytrí, jinak zahyneme.“

Návštěvnice se otočila ke svým hostitelům. „Přineste nějaké jídlo, můžeme se s ní podělit.“

Jedna z žen běžela k velbloudům a vzala nějaké jídlo.

„Ty se se mnou rozdělíš o jídlo?“ zeptala se horská lvice.

„Máme dostatek.“

„Děkuji. Máte i vodu?“

„A dones i nějakou vodu, prosím!“ zakřičela návštěvnice.

„To jsem tedy nečekala...“ zamumlala horská lvice bezmyšlenkovitě.

„Vidíš, jak k tobě přicházejí ty zázraky?“

Mohutná hnědá hlava se introspektivně naklonila na stranu. „Já jsem... naříkala... sama... tady v poušti... a ty jsi mne našla?“

„Jen proto, že jsi naříkala. Vyjadřovala jsi svůj smutek. A tak jsme tě našli. A já jsem k tobě přišla, protože jsem se nebála tebe, ani tvého zármutku. A to z důvodu, protože tě vnímám jako mou součást, takže ti můžu být otevřená, sloužit ti a mít s tebou soucit. To je způsob, jak Příroda spojuje sebe se Sebou. A když to takto vnímáme, můžeme najít okamžiky harmonie, úžasu, smyslu a pocitu, jak se život vyvíjí do ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘; jak se tento evoluční příběh odvíjí pro každého jednotlivce jeho vlastním způsobem.“

Žena přišla s jídlem a podávala ho návštěvnici, která ho vzala a položila dolů na zem na ubrus. Potom nalila misku vody. Lvice zase začala přecházet sem a tam, když pro ni návštěvnice připravovala mikro hostinu.

„Dovol, ať můžu jít s tebou,“ řekla lvice, „a já přijímám zodpovědnost za svou bezpečnost mezi tvými lidmi.“

„Ne,“ řekla návštěvnice ostrým tónem.

„Proč?“

„Nechci vidět tvou smrt. A obzvláště nechci být její příčinou.“

Návštěvnice ustoupila s jednoduchým oznámením. „Je to pro tebe připravené.“

Horská lvice opatrně postupovala vpřed, ale také už měla velké očekávání, co se týká potravy a vody. Vůně a pohled na jídlo už podnítilo její smysly. Rychle jídlo snědla a vypila všechnu vodu. „Díky,“ řekla lvice a pak šla pryč ve směru svého doupěte.

„Také děkuji,“ odpověděla návštěvnice a lehce se uklonila.

Horská lvice se zastavila a otočila tvář k návštěvnici, která tu zůstala, aby posbírala ubrus a prázdné dřevěné misky. „Tvá laskavost nebude zapomenuta. Zvuk tvého hlasu bude v mé budoucnosti vítán s velkou laskavostí a úctou. Máš pravdu, potřebuji najít ostatní z mého druhu a pobývat s nimi tak, jak to půjde. Přeji ti hodně štěstí.“ Lvice se otočila a pokračovala dál ke svému doupěti, kde mohla odpočívat a snad i snít.

Hostitelé s úžasem sledovali, jak horská lvice kráčí pískem ke skalnímu čelu a za ním ukrytému doupěti. Posílení její nepřítomností běželi k návštěvnici. „Co to bylo!? Ty mluvíš se zvířaty?“ zeptala se jedna z žen.

„Někdy ano,“ odpověděla návštěvnice.

„A o čem jsi s ní mluvila?“ zeptal se muž, trochu bez dechu.

„Byla osamělá a hladová, což je v životě jedna z nejhorších kombinací. A tak, jako by to dělal kdokoliv jiný za těchto okolností, naříkala nad svou existencí.“

„A ty jsi vyřešila jak její samotu, tak její hlad? Nebo jenom ten hlad?“ zeptala se žena.

„Ona to vyřešila sama,“ odpověděla návštěvnice. „Já jsem jí jen připomněla, že to má udělat.“ Návštěvnice se podívala na každého ze tří hostitelů. „Půjdem?“

Oni přikývli, ale stále byli v úžasu z toho, čeho byli svědky.

Když přecházeli přes vrcholek písečné duny, velbloudi se postavili na nohy a zaržáli své poznání, že nová cesta začíná.

Jakmile se usadili na hřbetech svých velbloudů, směřovali hlouběji do pouště. Jedna z žen se otočila na návštěvnici, jako by si chtěla potvrdit, že je stále s nimi. Návštěvnice vypadala jako podivná směs neviditelné přítomnosti ve fyzickém těle a byla jako přátelský mocný duch, který se jim najednou zjevil. „Jak vyřešila ten svůj pocit osamělosti?“

Návštěvnice se rozhlédla po nekonečnosti pouště pod černou příkryvkou s hvězdnými flitry. „Na osamělost neexistuje žádné řešení. My jsme oddělené bytosti, proto budeme vždy osamělí. Nikdo není z toho pocitu zcela osvobozen. Je to tím, čím jsme a nenávidět to – to je podobné, jako nenávidět sama sebe.“

„Tak to máme milovat? Jak?“

„Ani milovat to nemůžeš.“

„Tak co?“

Návštěvnice se odmlčela a sledovala padající hvězdu na černém plátně. „Existuje pochopení a pak přetvoření. Pochopíš, že osamělost je zčásti tím, čím jsi a přijmeš to. Pak se posuneš k *Mnohým*, kde najdeš vztahy. A tyto vztahy všichni vidíme ve skutečném světě. Nejedná se jen o vztahy s dalšími lidskými bytostmi, ale také se skalami, krajinou, pískem, větrem, zvířaty, stromy,

vzduchem, hvězdami... naším dechem. Pojem *Mnozí* označuje více věcí, než si dokážeme představit.“

„Pojem *Mnozí* znamená toto všechno?“ zeptala se žena a její slova se vytrácely do ticha utkaného z pochopení a naděje.

„To je důvod, proč se to nazývá *Mnozí*,“ řekla návštěvnice. „My si jen musíme vzpomenout, že *Mnozí* jsou také *Přírodou*, a že *Příroda* je součástí *nás* a *my* jsme součástí *jí*. S tímto pochopením můžeme zvládnout osamělost, která vždy doprovází pocit oddělenosti.“

„A co naše ostatní části?“ připomněla žena návštěvnici.

„Naše imaginace není naladěná na rozpoznání těchto nekonečných vztahů, které v sobě nosíme v každém okamžiku naší existence. Některé z nich jsou známé – jako třeba naši každodenní životní partneři, nebo naše rodina; ale jiné jsou naprosto nové – jako třeba žába nebo strom. Takže musíme vyladit naši představivost na tyto nekonečné vztahy, protože ony jsou mostem k žití vědomí jak Sovereigna, tak Integrálu.“

„Já a můj Sovereign jsme celý život v partnerství – s *Mnohými*. Budujeme něco, co je *nepoznané* a *nepoznatelné*. Něco, co ještě nikdy nebylo postaveno žádnýma rukama. Takže jsme intimními partnery na nekonečné stezce. To je tím, co musí naše imaginace uchopit a potom podržet v našem oku mysli a uchu srdce. Díky tomu přetvoříme naši představu toho, čím jsme my a čím je samotný život.“

„Je těžké to udělat?“

„Není těžší to udělat, než to neudělat. Je to prostě jen volba. V této volbě je vždy obsaženo úsilí. Samotné učinění volby se může zdát těžší, nebo snazší, ale to rozhodnutí je prostě okamžikem v časoprostoru, který tě volá vpřed do opravdu nového světa skutečných zážitků a projevů. Ty rozhoduješ o tom, jak svou imaginaci naladíš. Jestli na oddělenost, nebo na propojenost ve všech jejích podobách.“

„Co je potřeba k tomu, aby to člověk opravdu dokázal?“ zeptala se jedna z žen.

„No, co pomáhá, je, svým vlastním způsobem vidět, jak úžasná stvoření všichni jsme. To je dobré místo, kde se dá začít. A pak vnímat, že naše odlišnost je místem, kde se otvírá perspektiva celistvosti. Pak si prostě zvolíš tuto perspektivu místo perspektivy, že jsme oddělená těla podobná strojům, které mají mozky, které se pohybují skrze časoprostor bezúčelně, nebo pod nadvládou nějaké nadřazené inteligence.“

„My prostě nejsme hromadou atomů a molekul, buněk a neuronů, kostí a šlach, svalů a energie, která je držena v kůži, se kterou se ztotožňujeme. Tyto věci jsou zrozeny do časoprostoru a nakonec do něj zase zaniknou. Jsou dočasným oknem jediného života, které se otvírá a zavírá; ale ten dům, jehož je to okno součástí – tak tím je *Sovereign*. Tento *domov* je svým rozsahem nekonečný a přitom nás to naše jediné okno svazuje s vnějším světem jednoho časoprostoru.“

Odmlčela se. „Když se otočíme a podíváme se dovnitř do toho domu, kterým ve skutečnosti jsme – a nastavíme své partnerství na mysl a srdce, jestliže odhalíme naši imaginaci a intuici, jestliže se znovu naučíme, jak se učit – tak to dokážeme. Dokážeme se otočit a vidět náš domov. Místo, kde žijeme, kde navždy přetrváváme. A jakmile to vidíme, tak můžeme přivést *Sovereign*a k jakémukoli oknu a skrze to okno můžeme vidět náš nekonečný domov.“

Když návštěvnice domluvila, její slova se setkala s hlubokým tichem oceánu písku pod nimi a hvězdami nad nimi. Ti čtyři cestovatelé pak jeli dál v tichu po velmi dlouhou dobu, dokud neviděli nad písečnou dunou zářit slabé světlo.

„Tam žije Sitara,“ řekl muž nadšeným tónem. Pak si pro sebe řekl tak tiše, jak to šlo: „tak toto bude opravdu zajímavé.“

